

אופנה בנמל

קרוב-מישפחה של אבוטבול, ושירת כארי תה אוננייה.

בנייה-מישפחה התחילו לטפל בהעברת הגווייה לארץ. יתכן שהכל היה מסתיים בזה, אילמלא נוצרה שורת עיכובים מודר, עד שהגיעה לישראל גווייתו של מכלוף אבוטבול, שבוע ימים אחרי שנקבע מותו. העיכובים האלה עוררו את חשדה של מישפחת הימאי שטבע. הם התחילו לחשוד כי משהו אינו כשורה בכל הפרשה, ומיש-הו מנסה להסתיר מהם משהו.

סיפור יהודה אבוטבול:

אני והאחים שלי הבנו ששום דבר לא זו, ואי-אפשר לדעת מתי תועבר הגופה של אבא. החלטנו לקחת את העניינים בידיים, ולדרוש מחברת צימ לעשות משהו יותר קונקרטי.

ביום שישי הגענו, אני וארבעת האחים שלי, דויד, משה, אברהם ואפרים, למישרדו של רביה-חובל אורי סבירסקי במישרדים של צימ. השעה היתה 8 בבוקר. כשיבקשנו לדבר עם סבירסקי, אמרה הפקידה שהוא לא יוכל לקבל אותנו לפני השעה 10 וחצי בבוקר, כמו שהוא קבע איתנו.

זה כבר היה יותר מדי. התפרצנו לחדר של סבירסקי, ומרוב זעם רצינו לפגוע בו פיסיית, לא יכולנו לשאת יותר את האדי-שות הזיוולול מטעם נציג החברה. אחרי הכל, זה לא יחס. אבי, מכלוף עבד בחברת צימ 20 שנה. הוא היה מסור לחברה. בתיק

זה יותר, ופה אחד החלטנו, אחי ואני, לפנות ישרות למנכ"ל צימ, יהודה רותם, ולדרוש לא לדחות אותנו יותר בלך-ישוב. אמי היתה במצב איום. מצבה הדאיג ממש. ביום ראשון בבוקר התפרצנו למישרד של יהודה רותם, אחי, דויד, שבר את דלת המישרד והודיע לרותם שאם לא תגיע ה-גופה ארצה באותו יום, יום ראשון, הוא יקבור את יהודה רותם במקום את אבא. רותם היה מבלבל וחיזור. הוא לא הי בין בדיוק כמה מדובר. יותר מאוחר, כשי הוא התאושש, נודע לנו מפיו שהוא בכלל לא יודע על המיקרה. זה היה שלושה ימים אחרי המוות המיסטורי של אבא. סירבנו להיפגש עם סבירסקי או עם רם. הבנו שהם הוליכו אותנו שולל. מנכ"דרי דה, יעקב מגורש, שמענו שוב שבספרד כלום לא זו.

יהודה רותם הבטיח לנו שיהיה בסדר. הוא מינה את סגנו, חיים צוקר, לטפל בנדר שא. מאותו רגע התחילו העניינים לזוז. פיתאום התברר שאפשר להטיס את הגופה ישר לאחונה ביום שני, ומשם במטוס שג ארקיט, עוד באותו היום, לארץ.

נרגענו, ואז נודע לנו שיש עיכוב בי מישרת ואלגנסיה, ובסופו של דבר הגיע הארון לארץ שבוע אחרי המוות, ונערכה ההלווייה.

עד כאן, דברי יהודה אבוטבול.
אחרי שנקבר מכלוף אבוטבול, התחיי

עם אשתו

מכלוף אבוטבול בחברת אשתו, מרים, שאיתה היגר לישראל ממארוקו. מכלוף אבוטבול היה קשור מאוד לאשתו ולמישפחתו, ובשנים האחרונות הירה לטפל בנכדיו ולפנקם במחנות, שהיא בכל פעם שבא לבקר.

תוהים גם בקשר למה שאירע ערב קודם לכן. מכלוף אבוטבול היה ימאי במשך 30 שנה. הוא היה ידוע כאדם אחראי ודיי קן, שממיו לא איתר להגיע לאוננייה. דב-רים מסוג זה נרשמים בחיקו של הימאי, ותיקו של אבוטבול היה נקי מכל רבב. האם ייתכן שהיתה סיבה לאיחורו הפעם?

רביה-חובל. ומדוע לא המתין לו רביה-חובל מיכאליס? העדויות מורות ש-אבוטבול הגיע לרציף 10 דקות אחרי שעת ההפלגה הקבועה של אוננייה. כאשר הגיע, שידרו לאוניה באלחוט, שהימאי נמצא בכר בנמל. האוניה לא היתה מרוחקת מהחוף, ומיכאליס היה יכול לשלוח סירה כדי לא-סוף את הטבת. מדוע הוא לא עשה זאת? אך השאלות התמורות יותר נוגעות למה שאירע בנמל ואלגנסיה:

החפצים. כיצד הגיע מכלוף אבוט-בול למימי הנמל? האם יתכן שהוא החליק למים, אך דאג לכך שכמעט כל חפציו ייש-ארו על הרציף — ובכלל זה שיניו התותר בות? האם יתכן שמישהו דחף אותו ל-מים?

מוות טבעי או רצח?

אשר נשאל דובר חברת צימ, הוא השיב:

„מייד עם קבלת הידיעה, הורינו לאיש שלנו בוואלנסיה להתקשר עם המישרת ועם בית-החולים ולברר את פירטי המיק-רה. גם שלחנו לוואלנסיה איש מיוחד, את רביה-חובל סטה היושב במדריד, כדי ל-התקשר עם המישרת ועם בית-החולים ו-לברר את פרטי המיקרה. ברור שהחקירה נוהלה שם ולא אצלנו. ההוראה של סטה היתה לבדוק את הכל ביחד עם האיש הי מקומי, ולעשות כל מה שאפשר כדי להע-ביר את הגופה בהקדם לישראל.

„קיבלנו דו"ח מהשילטונות המקומיים ודיווחנו על מימצאיו למישפחה. אחרי ש-קיבלנו את הדיווח הזה, לדעתנו התיק הי זה סגור.

לא כך סבורים בני אבוטבול. הם מבינים יפה מדוע מעוניינת חברת צימ לסגור את התיק במהירות רבה: אם יתברר שהחברה אשמה ברשלנות במיקרה מותו של אביהם, יוכלו בנייה-מישפחה לדרוש פיצויים מוגד-לים. אם אין לחברה כל אשמה, תקבל המישפחה רק קיצבת-שארית רגילה.

השאלה עדיין נשארה פתוחה: כיצד מת מכלוף אבוטבול? האם יתכן שגרצח? הי אם קשור איחורו לאוננייה בברצלונה עם הטביעה במימי נמל ואלגנסיה?

נעמי אדווה

חמישה בנים

האיש שלו אין שום תלונה. בקיצור, הוא שירת את החברה בנאמנות. זה צריך להי-יות יחס אחרי מותו?

כשאנחנו באים נסערים ומתרגשים בעני-יין הגופה של אבא, בשעה 8 במקום ב-10 וחצי, מסתכלים על שעות קבלה? איפה נשמע דבר כזה? כנראה שסבירסקי הבין שטעה, כי יותר מאוחר הוא התנצל, ובי-צורה דיפלומטית הוא הוריד אותנו ממנו והעביר אותנו לטיפול של נציג שירותי-הרווחה, ששמו חגי רם, ואשר התנהג כי-אמת יותר טוב.

שוב דרשנו מחגי רם שייבאו את הגור-פה במהירות האפשרית, בכל מצב ובכל מחיר. אז הוא אמר לנו שהוא קטן מדי, וי-לא יכול לקבוע.

ביום שבת טילפן אלי חגי רם הביתה, והודיע לי שהגופה של אבא תוטס ביום שני לרומא בדרכה לארץ, אך תתעכב בי-משך שלושה ימים נוספים באיטליה, לי-צורך בדיקות בבית-החולים ברומא. זהו חוק איטלקי, כך הוא אמר לנו.

באותו רגע החלטנו שלא נוכל לשאת את

הם המשת בניו של מכלוף אבוט-בול התמונה צולמה במיטעדנו של יהודה, הנמצאת בקירבת נמל חיפה, כמה ימים אחרי ההלווייה. הבנים אברהם ומשה עובדים בציה-הסוחר הישראלי. המישפחה לא קיבלה שום ניירות רישיים מספרד, מלבד תעודת הנתחיה שלאחר המוות, לזכר שיוכל להתאכסן בבית-מלון. המילה „שיכור“ נזכרת במכתב לא פחות משש פעמים.

מייד הבחינו הבנים בסתירות בגירסת החברה:

טביעה. בתעודת המוות שהוצאה בוואלנסיה נאמר: „על-פי צו השופט ביר-צעתי את הגיתוח שאחרי המוות בגופתו של אבוטבול מכלוף, מתוצאות הגיתוח מת-ברר, שסיבת מותו היא חוסר-רגישמה בעת טביעה.“

בתעודה זו לא מוזכר אף לא במילה אחת שהגיתוח שאחרי המוות גילה אותות של עודף אלכוהול בדמו של מכלוף אבוט-בול.

מלון. הגירסה, כאילו נתן הסוכן כסף למכלוף אבוטבול, נראית לבניו כאי-לו היא מצוצה מהאצבע. מדוע היה על אביהם להתאכסן במלון, כאשר האוננייה עמדה להגיע לנמל בכל רגע?

איחור. בניו של מכלוף אבוטבול

לו השאלות לצורך ביתר חריפות. מכלוף אבוטבול מת כשמלאו לו 57 שנים. הוא הגיע ממארוקו עם אשתו, מרים. כאן נול-דו חמשת בניהם. מכלוף אבוטבול התי-גייס לחיל-הים ושירת בו 12 שנים. כאשר השתחרר, עבד בציה-הסוחר. רוב השנים הוא עבד בחברת צימ. תקופה קצרה עבד בחברת טלע, השייכת לקיבוץ המאוחד. שנים מבניו גם הם ימאים.

גירסה

מצוצה מהאצבע

ניו של מכלוף אבוטבול סירבו לקבל את ההסברים כפשוטם. הם לא הבינו כיצד קרה שמכלוף אבוטבול נמצא מת במימי הנמל. כאשר הם התעקשו, הראתה להם חברת צימ את מכתב ההסבר שנשלח עליידי הסוכן שלה בספרד. שם נאמר, כי הסוכן ראה כיצד נכנס מכלוף אבוטבול לבר כשהוא שיכור. נאמר שם גם שהסוכן